Reformacio hodiaŭ.

95 tezoj pri la situacio de la eklezio kaj socio

Elplume de D-ro teol. Lothar Gassmann

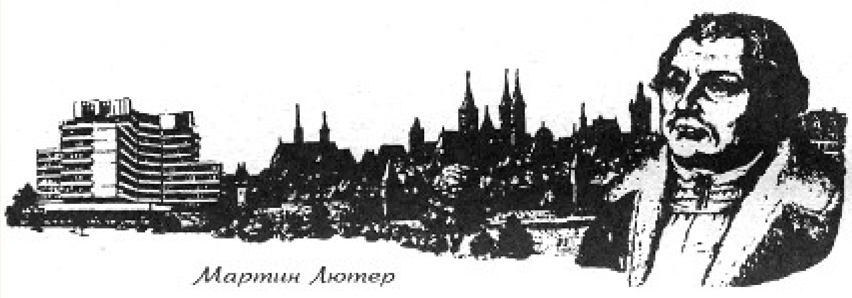

Alvoko por ŝanĝi direkton

1. Kiam nia Majstro kaj Sinjoro Jesuo Kristo diras: *„Pentu, ĉar la regno de la ĉielo alproksimiĝis"* (Mateo 4,17), tiam li volas, ke la tuta vivo de la kredanto estu pento.

2. Tiu ĉi pento komenciĝas per *nova pensmaniero kaj bedaŭro* pri la ĝisnuna falsa konduto tiel por la unuopulo, kiel ankaŭ por la eklezioj en ilia tuto.

3. Se la pento estas serioza, ĝi kondukas al tio, ke la unuopulo kaj la eklezioj la falsan konduton, la pekon, *malamas kaj forlasas* – ne el propra povo, sed per la graco kaj povo de Jesuo Kristo.

4. Dio promesas al la pentopreta homo *pardonon kaj novkomencon*: *„Se Mi ŝlosos la ĉielon tiel, ke ne estos pluvo, aŭ se Mi ordonos al la lokustoj primanĝi la teron, aŭ se Mi sendos peston sur Mian popolon, sed Mia popolo, kiu portas Mian nomon, humiliĝos kaj preĝos kaj serĉos Mian vizaĝon kaj returnos sin de siaj malbonaj vojoj; tiam Mi aŭskultos el la ĉielo, kaj pardonos ilian pekon kaj resanigos ilian landon"* (2 Kroniko 7,13-14).

La nuna socia situacio

5. La unuopulo tamen plaĉas al si niatempe en pluraj *pekoj*, kiel ekz. sendieco, orgojlo, kruelo, okultismo, malobeemo, abortado, malĉastado, rompo de geedzeco, homseksualeco, misuzo de drogaĉoj, mensogado, avareco kaj ŝtelado (komp. 2 Moseo 20,2-17; Romanoj 1,18-31; 1 Korintanoj 6,9; Galatoj 5,19-21).

6. Kompreneble tiaj pekoj estis faritaj en ĉiuj tempoj, sed nuntempe multaj el ili estas publike tolerataj kaj eĉ starigataj sur podeston: *„Ne nur* (ili) *faras ilin, sed ankaŭ konsentas al la farantoj de ili"* (Romanoj 1,32).

7. En multaj ŝtatoj la *leĝoj* moliĝis aŭ estis abolitaj, laŭ kiuj la blasfemado, pornografio, abortado, eŭtanasio, homseksuala praktikado, misuzo de drogaĉoj kaj similo estis malpermesitaj.

8. La socio, kiu toleras agojn aŭ ilin eĉ publike subtenas, kiujn la Sankta Skribo markas „peko“ kaj „abomeno“ en la okuloj de Dio, fosas sian propran tombon. Ĝi fariĝas *matura* por esti *juĝota*: *„Virto altigas popolon; sed peko pereigas gentojn“* (Sentencoj 14,34).

9. Multaj ŝtatoj similas nuntempe al la Romia Imperio antaŭ ĝia falo: la internaj kaŭzoj de ĝia disfalo estis la *morala dekadento*.

10. Estas nur plu demando de la tempo, ĝis ankaŭ en niaj tagoj la ŝtataj kaj sociaj sistemoj, kiuj sin kontraŭ Dio poziciis, *disfalos*.

La malsukceso de la eklezioj

11. En tiu ĉi situacio devus la eklezioj (provincaj, kantonaj kaj liberaj) surloke kaj mondskale ekkonscii pri sia senditeco, esti *„lumo“* kaj *„salo“* kaj kontraŭstari tian evoluon de la aferoj (Mateo 5,13; Romanoj 12,2; Efesanoj 5,11).

12. Se ili tion ne faras, tiam ili staras sub la juĝo, kiun Dio eldiras pri la *malfidela gardanto*: *„Kiam mi diros al malpiulo: Vi devas morti, kaj vi ne admonos vin, kaj vi ne parolos, por averti malpiulon kontraŭ lia malbona vojo, por konservi al li la vivon – tiam li, malpiulo, mortos pro sia malpieco, sed lian sangon Mi repostulos el via mano“* (Jeĥezkel 3,18).

13. Unuopaj personoj kaj grupoj interne de la eklezioj proponas kontraŭ la tempospirito bravan kontraŭstaron, sed diversaj eklezioj kiel la *tuto* en multaj ŝtatoj ĉiam denove falas de sia senditeco, anonci la evangelion kaj defendi la ordonojn de Dio.

14. Disponigita al la ideologioj de la tempospirito tia eklezio perdas sian *orientiĝon*.

15. *Eklezio* sen orientiĝo ankaŭ al la unuopa *persono* ne povas doni orientiĝon.

La distanciĝo for de la Sankta Skribo

16. La senorientiĝo komenciĝis per la distanciĝo for de la *bazo* de la tuta kredo kaj rekono, de la Sankta Skribo.

17. La Sankta Skribo nur *laŭekstere* en multaj eklezioj daŭre estas uzata, tamen ĝi ofte estas subigata al la tiranio de la aŭtonoma, memglora *racio*, kiu ĝin dismetas kritike en ĝiajn elementojn kaj la revelacion de Dio negas.

18. Prave preĝas Zinzendorf: „Se *via vorto* ne devus plu validi, sur kio do povus la kredo sin apogi? Min ne fascinas mil mondoj, sed nur vian vorton plenumi.“

19. Ĉar la eklezio el la reformacia vidpunkto estas *„kreaĵo per la vorto de Dio“*, tial ĝi ĉesas tio esti, se ĝi forlasas la vorton de Dio.

20. Se oni adiaŭas de la vorto de Dio, tiam oni ne bezonas miri pri la sekvoj: la distanciĝon de la *vorto* de Dio sekvas la distanciĝo de la *enhavoj* de tiu vorto – kaj tio signifas la disfalon de la biblia instruo kaj de la laŭbiblia vivo.

La disfalo de la biblia instruo pri Dio

21. La disfalo de la biblia instruo komenciĝas kun la disfalo de la biblia kompreno pri Dio. Kontraŭ la klaraj eldiroj el la Sankta Skribo multaj „teologoj" la *triunuan eston* de Dio kaj lian *ĉiopovon*, lian *sanktecon* kaj *justecon* negas aŭ ĝis nekomprenebleco misinterpretas.

22. Kiu objĵetas, ke en la Biblio atestitaj *mirakloj kaj profetaĵoj* vere realiĝis aŭ ankoraŭ realiĝos, tiu imagas Dion kiel senpovan principon – metafore dirite: „sen manoj kaj piedoj". Tia „dio" tamen estas memproduktita idolo, dio de la raciismaj filozofoj, sed ne „Dio de Abraham, Isaak kaj Jakob", la Patro de Jesuo Kristo (Blaise Pascal).

La disfalo de la biblia instruo pri Kristo

23. Se nuntempe certaj „teologoj" asertas, ke Jesuo Kristo estas nur *homo*, socia revoluciulo, pacpredikanto, liberiganto aŭ simile, sed ne Dio – kaj plie: li laŭ ili estis nek naskita de virgulino nek li resurektis el la mortintoj nek li leviĝis en la ĉielon nek li denove venos vidata kun potenco kaj gloro – kaj plie: lia morto sur la kruco ne povas nin savi de niaj pekoj, tiam ni devas koncerne ĉi tion konstati sekvon: nome, ke la en la kvara jarcento post Kristo kondamnita konata hereza instruisto *Arius* tamen pli bone instruis ol kelkaj „modernaj teologoj", ĉar li Jesuon tamen ankoraŭ perceptis *„supernatura Logos (vorto)"* kaj ne simple homo. Sed ĉiuj misinstruoj portas en si tendencon per sekvaj paŝoj antaŭen pligrandiĝi.

24. Kontraŭ Arius kaj multaj „modernaj teologoj" oni povas diri: Jesuo Kristo ne estas nur *simple homo*, ne estas *kreito* de Dio, sed *vera homo kaj vera Dio samtempe*, la eterna *Filo de Dio*, tio signifas: Dio mem en la dua persono de sia triunueco. *„Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon; kiu ne havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne havas"* (1 Johano 5,12; komp. 1 Johano 2,22; 4,2s).

La disfalo de la biblia instruo pri peko kaj savo

25. Kie la biblia instruo de *Kristo* estas malplenigata, tie ankaŭ la biblia instruo pri *peko kaj savo* estas malplenigata. Ja Kristo „senpova" ankaŭ ne havus povon nin savi de pekoj, morto kaj diablo.

26. Sekvo estas, ke aŭ peko estas prezentata negravaĵo kaj la valido de la ordonoj estas negata – aŭ la savo estas ĉu plene ĉu parte metata en la manojn de la homo mem (*memsaviĝo* aŭ *sinergismo*).

27. La sengravigo aŭ *negado de peko* en la biblia senco nuntempe montriĝas per diversaj perceptoj en la socio kaj en la eklezio, ekz. per asertado, ke la praktikata homseksualeco nek estas peka nek malsaneca, ke pornografio, abortado kaj eŭtanasio ne estas kondamnendaj kaj ke liberaligo de drogaĉvendado kontribuus en la batalo kontraŭ la krimoj. Tamen *„Ve al tiuj, kiuj la malbonon nomas bono kaj la bonon malbono, kiuj mallumon faras lumo kaj la lumon mallumo, kiuj maldolĉon faras dolĉo kaj la dolĉon maldolĉo"* (Jesaja 5,20).

28. La *memsaviĝo* estas publike kaj plifortigite propagata en diversaj „modteologioj“, ekz. en certa feminisma „sang-teologio“, kiu atendas saniĝon el la fortoj de virino kaj ŝia menstruala sango anstataŭ de Jesuo Kristo; en certa „liberiga kaj revolucia teologio“, kiu sian esperon orientigas al la forto de la sociaj grupoj kaj ilia batalo; kaj en certa „psiko-teologio“, kiu la saniĝon atendas el la forto de la homa memo kaj konvenaj teknikoj, kiuj devus servi al la memrealiĝo de la homo.
29. Tamen ankoraŭ ĉiam validas, ke *„en neniu alia“* krom Jesuo Kristo *„estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj“* (Agoj 4,12).

La enpuŝiĝo de fremdaj spiritoj en la spacon de la eklezioj

30. Ju pli certa eklezio asimiliĝas al la *tempo-spirito*, tiom pli ĝi troviĝas en danĝero, ne nur elpeli el la mezo la *Spiriton de Dio*, sed ankaŭ la *fremdajn spiritojn* venigi tra la malantaŭa pordo.

31. Tiuj fremdaj spiritoj regadas en la *ideologioj* kaj *religioj* de tiu ĉi mondo (Efesanoj 6,12).

32. Kiam oni asertas, ke la fremdaj spiritoj estas identaj kun la Spirito de Dio, tio montras la grandan malheliĝon de nia tempo. Ja daŭre validas: *„Sed mi diras, ke tion, kion oferas la nacianoj, ili oferas al demonoj, kaj ne al Dio“* (1 Korintanoj 10,20).

33. Kiam dum interreligiaj „preĝ-renkontiĝoj“ ĉiam denove estas laŭdata „la spirito de Asizo“ (t.e. de la „porpaca preĝo de religioj“ en Asizo en la jaro 1986), tiam la organizantoj de tiu renkontiĝo devus alaŭskulti la por la kristana mondo donitan biblian versiklon: *„Mi estas la Eternulo, via Dio ... Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi“* (2 Moseo 20,2s).

La mondiĝo de la eklezioj

34. Multaj homoj, inter ili kelkaj politikistoj, atendas *klerigan vorton* de la eklezioj pri la Sankta Skribo.

35. Sed ju pli „tempokonforma“ kaj „mondaperta“ tiu aŭ tiu eklezio volas esti, ju pli ĝi troviĝas en danĝeo, sian *esencan* vorton forgesi, kiun ĝi ŝuldas al la grandparte ateisma kaj malcerta loĝantaro.

36. Eklezio, kiu adaptiĝas al la spiritoj de la tempo kaj al la tagsloganoj de la politiko dekstre kaj maldekstre, ne povas plu efiki en la mondo ĝin ŝanĝante, sed ĝi estas fortrenita fare de la suĉforto de la mondo. Ĝi falas en *mondiĝon* kaj faras sin mem superflua.

37. La *elireblo* povas troviĝi nur en tio, ke oni pentas, tute nove alaŭskultas la vorton de Dio, kiu al ni estas donita en la formo de la Sankta Skribo, kaj ĝin diradas al la mondo per vorto kaj ago.

La konduto de la kredantoj konfronte al la ĉeestanta juĝo

38. Ke al multaj eklezioj nuntempe mankas la forto kaj klareco por la biblie ankriĝintaj instruaj kaj vivaj esprimiĝoj, jam estas *juĝo de Dio* (1 Petro 4,17) kaj efektiviĝo de la fintempa *defalo* de la savanta kredo (Meteo 24,12; 2 Tesalonikanoj 2,3).

39. Eklezio, kiu pli kaj pli fariĝas *malĉastulino*, pli kaj pli similas al la mondo, miksas la idolanajn idolojn kun Dio de la Biblio; aspiras al mono, povo kaj mondeca agnosko, malmulte observas la ordonojn de Dio kaj la savon per Jesuo Kristo kaj kunprenas la verajn kredantojn en plagon (Apokalipso 17s.).

40. Tamen la *kredantoj* estas vokitaj daŭre kredi, ami kaj esperi, kiel ankaŭ *preĝi* por siaj kalumniantoj kaj persekutantoj, por ke ankaŭ tiuj trovu la vojon al pentado (Mateo 5,44).

41. Sed antaŭ ĉio la kredantoj estas vokitaj resti al la Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo *fidelaj*, ke ili kontraŭstaru ĉiun spiriton de konfuzo kaj mondadaptiĝo kaj laŭeble multajn homojn voku por postsekvi Jesuon Kriston: *„Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn"* (Mateo 28,19).

Insisto ĉe la misia taskigo

42. La misia taskigo iras paralele al la devojigo kaj finiĝos nur, kiam Jesuo venos denove en potenco kaj gloro (Mateo 24,14). La misio (en la senco de konvertiĝo de la nekredantoj al Jesuo Kristo) estas la *pozitiva respondo* de la kredantoj al multaj devojigoj.

43. La misio estas la vivspiro de la eklezio. Sen la misio mortas la eklezio. Troviĝas nur alternativo: *„misio aŭ morto"* (Otto Riecker).

44. Kie certa eklezio kiel tuto ne pretas aŭ ne povas plu alpreni la taskigon de la misio, tie la unuopaj kredantoj estas alvokitaj per liberaj fondadoj aŭ per subtenado de la biblifidelaj *misiaj laboroj* tiun servon plenumi.

45. Pere de la servo de la biblifidelaj misiaj laboroj povas establiĝi *novaj* komunumoj kaj eklezioj, kiuj subkondiĉe povas anstataŭi la ekleziojn, kiuj defalis de la kristana kredo.

Demando pri eksiĝo el eklezio

46. La unuopa kredanto estas alvokita surbaze de la Sankta Skribo mem kontroli, en kioma mezuro ties komunumo kaj eklezio staras sur la fundamento de la vorto de Dio aŭ ne plu staras.

47. Kie oni ekkonas deflankiĝojn kaj misaĵojn, oni devas tion publike en sia eklezio nomi. Se temas pri gravaj misaĵoj kaj ili spite al pluraj protestoj ne estas forigitaj, oni povas nur plu suferi aŭ eksiĝi el tia eklezio. Kiel longe oni povas, oni devus tamen ne eksiĝi, sed *„sin esprimi"*.

48. Misaĵoj tamen povas iĝi tiom grandaj, ke por kredanto el la kialoj en ties konscienco kaj pro ties obeo al la Sinjoro Jesuo Kristo eksiĝo fariĝas *neevitebla* – nome tiam, kiam la eklezio kiel tuto promulgas leĝojn, kiuj la herezon kaj la pekon nomas bona kaj deviga afero.

49. Se kredanto eksiĝas el la eklezio, kiu per siaj bazaj punktoj kaj vivesprimoj tre distanciĝis de la Sankta Skribo, tiam li povas havi certecon, ke li *ne* eksiĝas el la eklezio de Jesuo Kristo, sed nur el institucio, kiu sin kontraŭrajte nomas „eklezio".

50. La vera eklezio (la komunumo de Jesuo Kristo), kiu ankaŭ ne estas perfekta, sed kies membroj tamen klopodas vivi el la forto de Kristo kaj kongrue kun la instruoj de la Sankta Skribo, vivas ekster de tiu

institucio daŭre kaj trovas novan formon de sia komunuma formiĝo. Kaj nur por ĝi validas: *„Kaj pordegoj de Hades ne superfortos ĝin“* (Mateo 16,18).

La fundamentoj de reformacio de la eklezio

51. Egale en kiu eklezio certa kredanto troviĝas – *ĉiu* eklezio bezonas reformacion en la senco de spirita renoviĝo. Tiu tamen ĉiam povas komenci nur ĉe la unuopulo: pere de la rekono de persona kulpo kaj nekapablo kaj nur pere de la fido en la gracon kaj forton de Jesuo Kristo.

52. *Sole Jesuo Kristo* devus esti la Sinjoro, ne aliaj sinjoroj, ne la fondintoj de religioj aŭ ideologioj.

53. *Sole la vorto de Dio,* kiu troviĝas en la Biblio, devus validi, ne aliaj vortoj, revelaciaj fontoj kaj ideologioj.

54. *Sole el la graco kaj el la fido* ni estos savitaj, ne pere de la memsavaj teknikoj, imagoj pri reinkarniĝo kaj pere de la aŭdaca provo, la kompleksan savstaton (ŝalom) de la estonta Dia Regno per revada atendado je la tutmonda paca regno, aranĝota el propra homa forto.

55. *„Jesuo Kristo,* kiel Li estas por ni atestita en la Sankta Skribo, *estas la unuela vorto de Dio*, kiun ni devas aŭdi, al kiu ni devas en vivo kaj mortado fidi kaj obei. Ni obĵetas la falsan instruon, laŭ kiu la eklezio povus kaj devus kiel fonton de sia anoncado ekster kaj apud tiu unuela vorto de Dio agnoski kiel la revelacion de Dio ankaŭ aliajn eventojn kaj fortojn, imagojn kaj verojn“ (punkto 1 de la teologia klarigo de Barmer el la jaro 1934).

La aŭtenta kaj la falsa unueco

56. La aŭtenta reformacio en la senco de spirita renoviĝo iras tra la pento kaj ŝanĝiĝo de multaj *unuopuloj* al nova *komunumo* en la spirito – unue nevideble, sed poste ankaŭ pli kaj pli videble.

57. La *disharmonio* de la kredantoj en pluroble inter si batalantaj grupoj kaj grupetoj estas malobeo rilate al Dio, hontaĵo antaŭ la mondo kaj lamigo de la misia taskigo (komp. Johano 17,20s.). Tio tamen ne devas esti nevenkebla malhelpo, se la kredantoj sin orientigas je la centro de la evangelio, la pravigo de la pekulo sole el la graco kaj tiel malkovras sian *unuecon en la esencaj aferoj*: „En la esencaj aferoj unueco, en la neesencaj aferoj libero, sed super ĉio la amo.“

58. La tra Dia vorto kaj pento efektivigata unueco de la kredantoj ne povas esti kaj ne estos unueco koste je la biblia vero, sed ĝi estos la *unueco en la vero de Kristo* (Johano 14,6; 17,11; Efesanoj 2,14).

59. *La aŭtenta unueco* inkluzivas nur tiujn, kiuj en Jesuon Kriston kredas, kiuj lian vorton kiel „la veron“ retenas, kiuj en la mondo, sed ne de la mondo estas kaj kiuj tiel de la mondo estas malamataj (Johano 17). La *falsa unueco* inkluzivas la tutan homaron, „malĉastas“ kun ĉiuj eblaj ideologioj kaj religioj kaj persekutas tiujn per devigoj, teroro kaj fine perforto, kiuj al Jesuo Kristo kiel la unuela Sinjoro kaj alportanto de la paco fidelaj restas (Apokalipso 13 kaj 17s.).

60. *La aŭtentan unuecon* Dio donacas pere de misia agado kaj evangelizado inter ĉiuj gentoj, per klara alvoko al la savanta fido kaj al la disponigo de sia vivo al Jesuo Kristo (Mateo 28,18-20; Johano 17,6ss.).

La *falsa unueco* tiun ĉi alvokon al konvertiĝo ĉirkaŭiras, starigante la politikajn problemojn kaj la memsavajn provojn de la homaro, sin komprenanta kiel aŭtonoma kaj sin mem en la unuan vicon – de la homaro sen Dio, kiu *„ne ricevis la amon al la vero por esti savitaj“* (2 Tesalonikanoj 2,10).

61. *La aŭtenta unueco* toleras nenian herezaĵon (Galatanoj 1,6-10; 2 Johano 9-11; Judas 3ss.). La *falsa unueco* toleras herezaĵojn kaj ilin eĉ aldone subtenas pere de miksado inter la ideologioj kaj religioj.

La renovigo de la teologio

62. Por la reformacio en la senco de la spirita renoviĝo la renovigo de la *teologio* estas nepra.

63. La *renovigo de la teologio* povas okazi nur, se dum la teologia edukado la Biblio denove estas prenata serioze kiel la vorto de Dio, kaj la homa racio subigas sin sub ĝi kun estimo kaj diotimo.

64. La *biblifidela edukado* – kaj tio signifas: fondado kaj agnoskado de la biblifidelaj edukejoj (lernejoj, bibliaj lernejoj, seminarioj, studdomoj, akademioj kaj altaj lernejoj) – estas tiel neevitebla.

Praktikado de la edukado en la komunumo

65. Multaj misaĵoj ene de la teologio kaj de la eklezio estas kaŭzitaj per tio, ke ne estis praktikata *la edukado en la komunumo*.

66. La edukado en la komunumo inkluzivas la *punadon* aŭ ankaŭ *eksigon* de tiaj personoj, kiuj publike enportas en la komunumon nebibliajn instruojn kaj vivkutimojn (1 Korintanoj 5; 2 Johano 9-11).

67. Se la edukado ene de la komunumo estu efika, tiam devas ĝi atingi ĉiujn nivelojn de la eklezia hierarkio (rangordo) kaj eĉ antaŭ la *presbiteroj* de la komunumo, *sinodanoj* kaj ekleziaj *gvidantoj* ne devas halti, kiam la devojigo eliras de ili aŭ de ili ricevas subtenon.

68. Ĉar *„malmulto de fermentaĵo fermentigas la tutan mason“* (1 Korintanoj 5,6) kaj tio validas tiom pli, se tia „fermentaĵo“ signifas personojn sur la influaj pozicioj.

Taskigo por la unuopa kredanto

69. Ĉiu unuopa kredanto estas vokita por praktiki la *„ĝeneralan sacerdotecon“* (komp. 1 Petro 2,9), kaj tio signifas: observi sian mandaton kiel kristano por enketado de la instruo kaj de la vivo surbaze de la Sankta Skribo.

70. Al tio apartenas ankaŭ la taskigo, *kontraŭstari* la spiriton de la tempo kaj ne silenti okaze de la nebibliaj agmanieroj. „Ne per perforto, sed per la vorto“ ni batalas (Marteno Lutero).

71. Ĉiu unuopa kredanto estas invitita pere de *legado de la Biblio* kaj pere de *preĝado* tage resti en ligo kun Dio kaj lasi donaci al si plifortigon kaj plibonigadon.

72. Li estas vokita anonci la *mesaĝon* de Jesuo Kristo tiel, kiel la Biblio ĝin al ni peras, sen limigoj, ellasoj kaj aldonoj.

73. Li estas vokita, la *Biblion* serioze alpreni ankaŭ en ĝiaj etikaj kaj al la tempospirito kontraŭantaj eldiroj kaj laŭ tio vivi.

74. Li estas vokita labori en *vekiga misia komunuma konstruado* resp. ĉe tia kunagi.

75. Li estas vokita, starigi sin malantaŭ la *ekleziaj kunlaborantoj*, kiel ekzemple pastoroj, kiuj pro sia biblifidela, vekiga anoncado ricevas problemojn kun sia eklezia gvidantaro kaj estas de ĝi puŝitaj randen aŭ eksigitaj.

76. Li estas vokita depreni sian subtenon por *monkolektado* kaj *impostigo*, se tio estas utiligata por kontraŭevangeliaj celoj.

77. Li estas vokita kunlabori ĉe *biblifidelaj laboroj*, aranĝoj, lernejoj, akademioj, preslaboroj, radiofoniaj programoj ktp. aŭ ilin subteni.

Taskigo por eklezioj

78. La eklezioj estas vokitaj orientiĝi ekskluzive laŭ la *Biblio* kiel la Dia vorto kaj kontraŭstari ĉian nebiblian instruon kun preteksto tiel atingi multajn unuopulojn kaj en la socio povi peri sian orientiĝon.

79. Ili estas vokitaj, al *misieca komunumkonstruado* ebligi pli da loko ol ĝis nun tio ofte okazis.

80. Ili estas vokitaj por la biblifidelaj *kunlaborantoj*, ekz. pastoroj, certigi ilian agadrajton aŭ ĝin plilarĝigi kaj ne malhelpi ilin per sankcioj aŭ eksigadoj.

81. Ili estas vokitaj ne postuli *devigajn monkolektadojn* por aranĝoj, se la biblifidelaj kristanoj tion en sia konscienco ne povas aprobi.

82. Ili estas vokitaj diri klarajn vortojn pri la etikaj demandoj, ekzemple pri geedzeco kaj familio, pri abortado, eŭtanasio kaj homseksualeco, nome konforme kun la Sankta Skribo, ne kontraŭdire al ĝi.

Taskigo por la ŝtato kaj socio

83. La ŝtato ne estas identa kun la eklezio (komp. Johano 18,36). Tamen povas al ĝi nur utili kaj alporti benon, se ĝi observas la *fundamentajn bibliajn mezurojn* kaj ilin postsekvas, kiujn verdire devus al ĝi peri la eklezioj (kio bedaŭrinde en multaj ŝtatoj malofte okazas).

84. Tiaj bazaj bibliaj mezuroj troviĝas precipe en la formo de la *Dekalogo* (2 Moseo 20,2-17).

85. Se tiaj mezuroj ne estas plu prenataj serioze, tiam aperas *kaoso* kaj *anarkio*.

86. Kelkaj sociaj *grupoj* kaj *partioj* en multaj ŝtatoj akcelas kaoson kaj anarkion tiel, ke ili la Diajn reglementojn, troviĝantaj en la Dekalogo, kontraŭbatalas ĉu malfermite ĉu kaŝe.

87. La Sankta Skribo markas tiajn homojn per sekvaj vortoj: *„Sed sciu, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj. Ĉar homoj estos sinamantaj, monamantaj, fanfaronemaj, arogantaj, insultemaj, malobeemaj al la gepatroj, sendankaj, nesanktaj, neparencamaj, nepacigeblaj, kalumniemaj, nesinregantaj, malmildaj, ne bonamantaj, perfidemaj, pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj pli ol Dion; havante ŝajnon de pieco, sed neinte ĝian potencon; de ĉi tiuj ankaŭ vin forturnu. Ĉar el ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas en domojn, kaj forkaptas malsaĝajn virinojn, ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per diversaj voluptoj, ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn veni al la scio de la vero“* (2 Timoteo 3,1-7).

88. En multaj ŝtatoj tiaj homoj, la antaŭkurantoj de *„la homoj de peko“* (2 Tesalonikanoj 2,3) jam sidas ĉe la ŝaltlevumiloj de la povo aŭ ilin aspiras. Ili ricevas ĉiam pli da influo en la politiko, jurisprudenco, amaskomunikiloj, universitatoj, lernejoj kaj eklezioj.

89. La politikistoj, ĵurnalistoj, instruistoj kaj ekleziaj gvidantoj, kiel ankaŭ la homoj en ĉiuj aliaj profesioj estas vokitaj kontraŭstari tiun „marŝon tra la institucioj“, tiun enŝteliĝon, pere de *preĝado kaj laboro en la biblia kristana senco*.

La perspektivo

90. La nuntempa evoluo en la eklezio kaj socio estas *antaŭdirita* en la Sankta Skribo.

91. Tio markas la tempon, en kiu la kontraŭkristana mondreganto de Satano aperos.

92. Jesuo Kristo tamen venos denove kun potenco kaj gloro kaj li faros finon por la „homo de la peko“ (2 Tesalonikanoj 2,8).

93. Sed ĉar ni ne scias, *kiam* Jesuo denove venos, validas agadi, kiom longe la tago daŭros.

94. Ni agas por Jesuo Kristo kaj por konstrui lian komunumon el *dankemo* por lia substitua sinofero sur la kruco kaj el nia *amo* al li – en certeco, ke venko apartenas al li.

95. *„Tamen la firma fundamento de Dio staras, havante la jenan sigelon: La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas la nomon de la Sinjoro“* (2 Timoteo 2,19).
Amen.

Rimarko

La novaj „95 tezoj“ estis formulitaj okaze de la 450-a datreveno de la morto de Marteno Lutero (18-an 2-an 1996) de d-ro Lothar Gassmann. En la germane parolanta Eŭropo dum kelkaj semajnoj 33 kristanaj organizaĵoj per sia subskribo anoncis sian konsenton kun ilia enhavo. Okaze de internacia pastora konferenco komence de Marto 1996 ĉe Durban en Sudafriko ili troviĝis tie en iomete modifita formo jam en la angla lingvo. La proksimume mil ĉeestantaj pastoroj kaj ekleziaj gvidantoj el 14 landoj kaj pli ol 50 denominacioj alprenis ilin entuziasme kiel rezolucion kaj decidis ilin traduki en ĉiujn lingvojn kaj ilin distribui en la tutan mondon.

La 27-an 10-an 1996 ili estis – kiel la tezoj de Lutero en la jaro 1517 – sub granda partopreno de la kredantoj surnajlitaj sur la katedralo en Wittenberg kiel la simbola akto kaj alvoko por la konvertiĝo. Post tio ili estis senditaj al ĉiuj episkopoj kaj ekleziaj prezidantoj de Germanio, Aŭstrio kaj Svislando, kune kun la alvoko al disputacio (aperta diskuto) kaj por konfirmado de la misaĵoj en la eklezioj. La surnajlado kaj la referaĵoj de la kun tio ligita berlina kongreso „Reformation heute“ (La reformacio hodiaŭ) estas lingve kaj bilde dokumentitaj en la libro *„Ruf zur Umkehr. Neue 95 Thesen und die Folgen“* (Alvoko por konvertiĝo. Novaj 95 tezoj kaj la sekvoj), kiel ankaŭ per la filmo *„Reformation heute“* (La reformacio hodiaŭ). La filmo akirebla ĉe d-ro Lothar Gassmann. Okaze de la jarmila turno jam troviĝis tradukoj de la tezoj en minimume 30 lingvoj kaj iliaj publikigoj en pli ol 100 ŝtatoj de la mondo. Kiel brulanta torĉo la novaj 95 tezoj dum mallonga tempo trakuris la teron kaj flamigis la konsciencon de multaj homoj de ĉiuj naciecoj kaj haŭtkoloroj. Antaŭ la eklezia kaj socia situacio komence de la tria jarmilo la mesaĝo estas pli aktuala ol iam ajn.

Esperantigis Vinko Ošlak, Klaŭdiforumo (Klagenfurt / Celovec) 2016